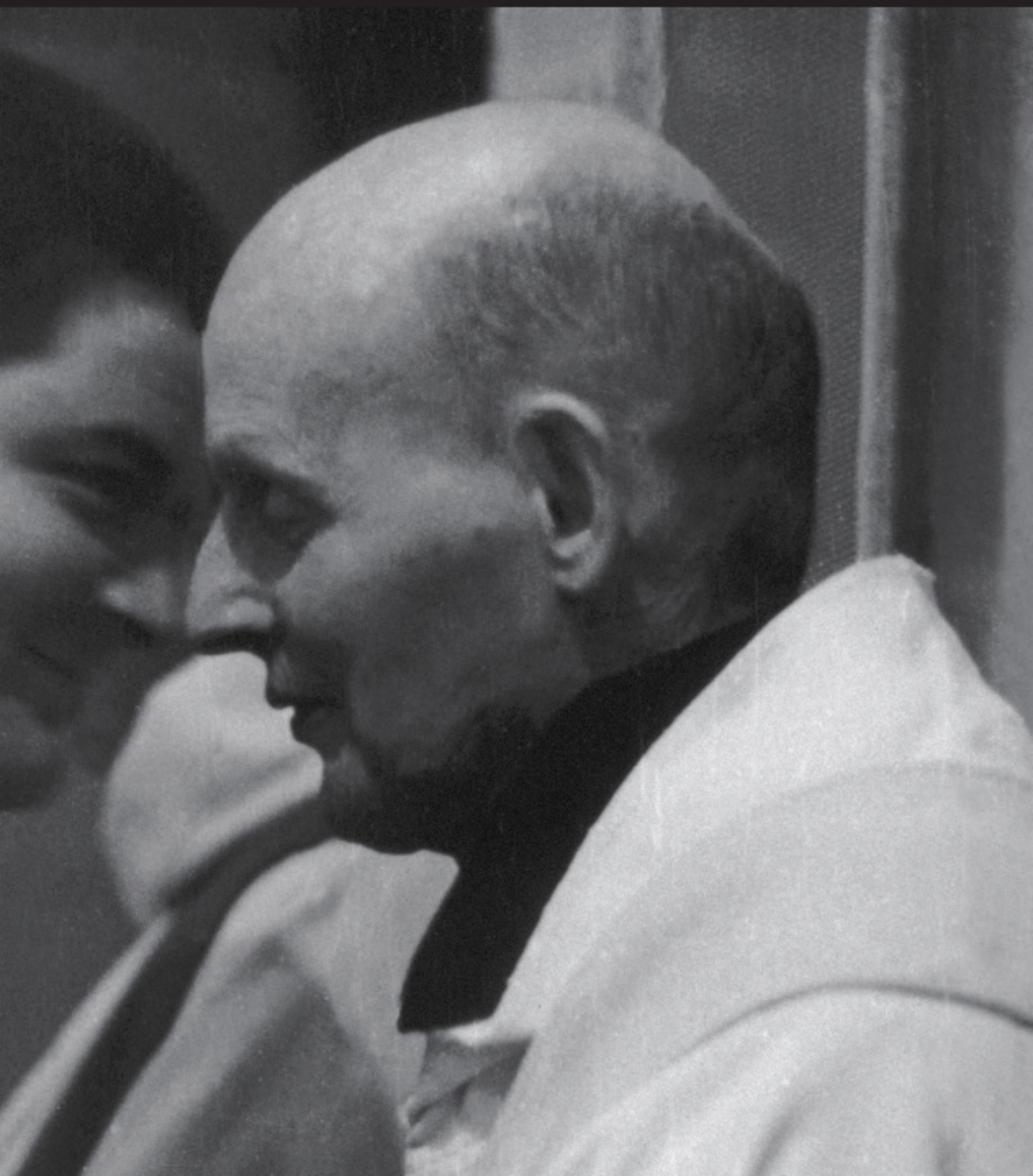
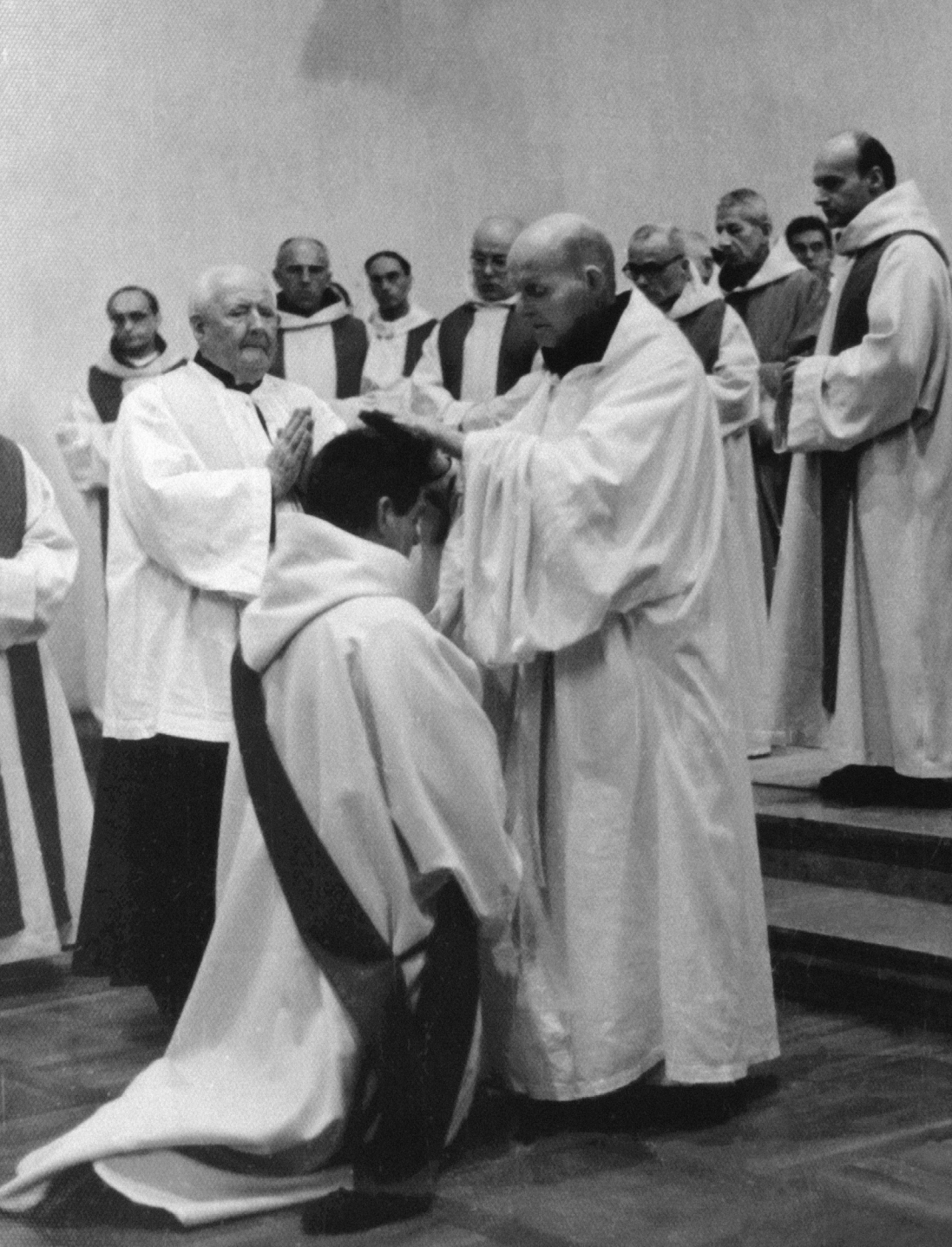

Otec Jeroným
Žít, žít

Triáda

Otec Jeroným se narodil 17. července 1907 na ostrově Rhodu. Po smrti matky se ještě jako malý chlapec vrátil s otcem a sourozenci do Švýcarska. Začal chodit do školy v Lausanne, vystudoval gymnázium Saint-Michel ve Fribourgu a později mezinárodní zemědělskou školu v Grangeneuve, kde získal titul zemědělského inženýra. Ve svých dvaceti jedna letech vstoupil do trapistického kláštera Sept-Fons ve střední Francii. Stal se chórovým bratrem. Své slavné sliby složil 6. května 1934 a o dva roky později byl vysvěcen na kněze. V roce 1938 mu byl svěřen úkol sekretáře kláštera, kterým zůstal po celý život. Ve stejné době byl pověřen výukou filosofie. Žádná z těchto činností jej neodvedla od manuální práce. Po dlouhá léta pracoval v klášterním sadu. Své práci rozuměl a dělal ji rád. V roce 1967 ho nemoc načas připoutala na lůžko. Už v roce 1969 se však vrátil ke všem svým zaměstnáním, a především k dlouhým hodinám modlitby v kostele před Nejsvětější svátostí. Otec Jeroným zemřel náhle 29. ledna 1985.

Edice Delfin
Svazek stý šedesátý čtvrtý
Triáda

Otec Jeroným
Žít, žít

Otec Jeroným
Žít, žít

Triáda

Přeložil Oldřich Selucký

© Abbaye de Sept-Fons, 2016

© Nakladatelství Triáda, 2016, 2017

Translation © Oldřich Selucký, 2016

ISBN 978-80-7474-174-6

ISBN (pdf) 978-80-7474-200-2

ISBN (epub) 978-80-7474-201-9

ISBN (mobi) 978-80-7474-202-6

Publikovat následující texty otce Jeronýma představuje značné riziko. Jistě se najdou kritikové, kteří je označí za škodlivé, zastaralé, možná i sentimentální. Omyl.

Všichni voláme po obnově církve a křesťanského života, a zatím se zdá, že marně. Přitom cesta k ní vede jen skrze vnitřní obnovu kněze, jež se málo zavděčuje módním trendům a vyrůstá z důrazu na každodenní slavení eucharistické oběti a z úcty k Nejsvětější svátosti.

Tyto texty jsou vybrány ze soukromé korespondence otce Jeronýma určené mladému mnichovi, který se připravoval na kněžství. Ve skutečnosti mají obecnější význam. Ukazují totiž, jak úzce je mnišský život spjat s kněžským, a že v kněžském povolání zní mnišská struna.

Kéž by se každý kněz při slavení mše svaté v hloubi srdce ztotožnil s touto modlitbou:

„Věřím, že eucharistická oběť, kterou slavím, ti vzdává, Bože, chválu a slávu, jež ti náleží, že přináší spásu světu, to znamená každému člověku, a posvěcuje mne, obyčejného křesťana, navzdory mým nespočetným hříchům, urážkám a opomenutím.“

V tom spočívá specifické povolání kněze, takový má být duch obnovy a její podoba.

Tento konsistentní postoj kněze nikterak neuzavírá. Naopak, otevírá ho a učí úctě ke všem pokřtěným křesťanům, ke všem věřícím, ke všem, kteří hledají Pravdu.

Otec M.-Mikuláš,
21. listopadu 2015,
v den památky zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě.

Mimořádně aktivní jedince, jež si volí pro jejich velkou výkonnost? V tom případě si ovšem nevybral zrovna nejlépe. Na kněze vysvětil jedenáct svých učedníků a o většině z nich se neví, jestli vůbec někde působili a čeho dosáhli.

Bylo tomu jinak. Pán světil kněžství několika mužům, kteří chodili s ním, přilnuli k němu a zůstali mu věrní. Rozhodli se sdílet jeho život a navzájem si rozuměli jen proto, že ho každý z nich z celého srdce miloval: „A vy jste ti, kdo se mnou vytrvali.“ (Lk 22,28)¹

¹ Text, který otec Jeroným věnoval bratru Mikulášovi v den jeho kněžského svěcení, 3. června 1979.

Dvě úvahy o kněžství

Bratříčku,

vím, že toužíte přijmout jednoho dne svátost kněžství. Rád bych Vám pomohl, aby Vaše touha nabyla určitější podoby. To je účelem těchto poznámek. Byl bych Vám je rád věnoval na Zelený čtvrtek (18. dubna 1971), ale nestihl jsem je dokončit.

Žijete v naději, že se Vám dostane nádherného daru kněžství. Sdílím ji s Vámi v naprosté odevzdanosti do vůle Boží. Kéž tedy Boží úmysly utvářejí Váš život prostřednictvím událostí každého dne. Nezapomeňte je však prokládat pravidelnou modlitbou. Přidám k ní i tu svou.

Omezím se na dvě myšlenky, které by pro Vás mohly být zajímavé:

- slavení mše svaté a spojení s Ježíšem Kristem;
- mnišské povolání a kněžství.

Slavení mše svaté a spojení s Ježíšem Kristem

Vše se dá odvodit z tohoto prvotního principu:

- Na Kalvárii bylo vykoupení plně uskutečněno, ale ještě nebylo nikomu přivlastněno;
- během mše svaté naproti tomu nevzniká žádná nová výkupná zásluha, ale plody vykoupení jsou lidem přivlastňovány.

Tento princip, který představuje východisko pro mnohá teologická bádání o mši svaté, je také základem výjimečného vztahu pojičího kněze s naším Pánem Ježíšem Kristem. Ten-

to vztah plyne totiž především ze způsobilosti slavit mši svatou, které se knězi svěcením dostalo.

Protože kněz je pověřen úkolem, který Ježíši Kristu nejvíce ležel na srdci – oslavou Boha a spásou lidí – stává se tak rovněž jeho přítelem. A protože Spasitel naplnil své poslání obětí na kříži, stává se kněz přítelem Ježíše Krista tím, že tuto oběť zpřítomňuje ve mši svaté. S každou novou mší se mezi Ježíšem Kristem a knězem posilují vztahy spolupráce, tedy důvěry a vzájemného porozumění.

Dílo Ježíše Krista, ve kterém kněz den za dnem pokračuje, je totožné s Ježíšem samým. Každodenní obnovování výkupné oběti se tak úzce dotýká samotné Ježíšovy osoby. Má dnešní mše tvoří část díla, ba života Ježíše Krista, a já, který ji slavím, Ježíši Kristu důvěrně náležím.

Podívejme se na dva důsledky tohoto principu:

- pouto, které mezi naším Pánem a knězem vytváří mše svatá;
- pouto, které mezi naším Pánem a knězem vytváří vztah k Bohu Otci.

Pouto, které mezi naším Pánem a knězem vytváří mše svatá

Když si Vás Božský Mistr vyvolil za mnicha, řekl Vám: „Následuj mě!“ A od okamžiku Vašeho souhlasu existovalo mezi vámi důvěrné pouto. Díky svému povolání, díky tomuto poutu, putujete s Mistrem bok po boku – řídí vás tytéž úmy-